

Υπάρχει νομική λογική;

1. Προ πάσης αναφοράς πρέπει να επισημανθούν τα εξής :

α. παραφράζοντας τον σκιτσογράφο-γελοιογράφο Κ. Μητρόπουλο, (από την εισαγωγή του βιβλίου του «Ελλάδα-Ελλαδάρα μας», εκδόσεις Gutenberg, γ' έκδοση), ο οποίος επιχειρούσε να αναδείξει την υποκειμενική σύλληψη της πραγματικότητας στη χώρα μας, υπάρχουν 4 πραγματικότητες, αυτή που βρίσκεται στη φαντασία της αριστεράς, αυτή που βρίσκεται στο ανεγκέφαλο κέντρο, αυτή που βρίσκεται στη στενοκεφαλιά της δεξιάς και η πραγματική. Στο παραπάνω σχήμα, μάλλον, θα πρέπει να προσθέσουμε και μια πέμπτη, αυτή που συναντάται στις αποφάσεις της Ελληνικής Δικαιοσύνης.

β. καθημερινά και συχνά όλοι οι εμπλεκόμενοι με την απονομή της δικαιοσύνης έχουν να προσάψουν, (και έχουν χυθεί και τόνοι μελάνης), πλείστες όσες κατηγορίες τόσο για τη συμβατότητα πολλών δικαστικών αποφάσεων με το εκάστοτε ισχύον νομοθετικό πλαίσιο όσο με και το περιεχόμενο πολλών εξ' αυτών, αλλά και τη δικαιοσύνη τους.

γ. η εκάστοτε δε ασκούμενη κριτική σε βάρος του τρόπου λειτουργίας και απονομής της Δικαιοσύνης ενίοτε μπορεί να χαρακτηριστεί και υπερβολική ενίοτε ακόμη και σκόπιμη. Στην πλειοψηφία, όμως, των περιπτώσεων η κριτική έχει έδαφος και αιτία ανάπτυξης και προβολής της.

δ. όπως σε κάθε επιστημονικό κύκλο έτσι και στο πλαίσιο της νομικής επιστήμης χρησιμοποιείται μια ειδική ορολογία, βασισμένη σε συγκεκριμένους κανόνες, που καθιστούν δυνατή τη σχετική επικοινωνία και την ανταλλαγή απόψεων.

2. Τι είδους κριτική, όμως, μπορεί να ασκηθεί, (με ποια φρασεολογία και βάσει ποιού ειδικότερου κώδικα νομικής επικοινωνίας;), σε περίπτωση κατά την οποία η παραβίαση του νόμου

εφάπτεται αυτής της ίδιας της απλής λογικής, τους κανόνες της οποίας υπερακοντίζει; Τι νόημα δηλ. θα είχε, (και προς εξυπηρέτηση τίνος;), μια αρθρογραφία-προσέγγιση σχετικά με ζήτημα προφανώς αυτονόητο; (παρακάμπτεται η –σε κάθε επιστημονικό πεδίο υφιστάμενη- δυσχέρεια απόδειξης του αυτονόητου).

3. Η κριτική δηλ. και η καταγραφή διαφορετικών απόψεων στοχεύουν στη βελτίωση του επιστημονικού πεδίου, στη διόρθωση ατελειών ή σφαλμάτων και στην επιλογή ενός νομικού, (νομοθετικού και δικαστικού), μοντέλου πλήρως εναρμονισμένου με τις πάγιες αρχές του φυσικού δικαίου αλλά και με τις λοιπές κοινωνικές παραμέτρους και το εκάστοτε εν γένει πολιτικό, οικονομικό και πολιτιστικό επίπεδο μιας κοινωνίας, με τελικό στόχο την εκπαίδευση των πολιτών στην επίδειξη σύννομης συμπεριφοράς.

4. Όταν, όμως, η βάση μιας νομικής απάντησης, (όπως ο πυρήνας, μιας δικαστικής απόφασης, ενός βουλεύματος, μιας διάταξης, κλπ.), είναι κραυγαλέα εσφαλμένη, το ερώτημα που τίθεται είναι αν αξίζει να τύχει αντίκρουσης, επισήμανσης, κριτικής και σχολιασμού. Και αν η απάντηση, στο προηγηθέν ερώτημα, είναι καταφατική, εγείρεται νέο συναφές, (διευκρινιστικό του πρώτου) : τι θα λάβει χώρα, τι θα συμβεί δηλ. αν αναδειχθεί το προφανώς αβάσιμο μιας νομικής λύσης; Θα επέμβει ο νομοθέτης; Δεν θα εμφανιστούν, στο μέλλον, νέα ανάλογα φαινόμενα; Θα κληθούν για εξηγήσεις οι υιοθετήσαντες τη συγκεκριμένη λύση; Θα επανέλθουν –πολλώ δε μάλλον- τα πράγματα, (της συγκεκριμένης κριθείσας υπόθεσης), στην προτέρα κατάσταση; Έχει νόημα η απόπειρα διατύπωσης απαντήσεων στα ως άνω ερωτήματα; Προφανώς όχι. Τυχόν διαφωνία ευπρόσδεκτη.

5. Ας μη διαφεύγει ότι και αυτή η ίδια η ύπαρξη του ποινικού δικαίου, κάθε άλλο παρά αυτονόητη είναι. Συνιστά δείγμα παθογένειας μιας οργανωμένης κοινωνίας : για την αποτυχία και τα λάθη της ίδιας της

κοινωνίας στην εκπαίδευση, στη διαπαιδαγώγηση και στη δημιουργική ανάπτυξη των μελών της, νομιμοποιείται η ίδια να επιβάλλει ποινές; Δεδομένης της αρνητικής απάντησης η Δικαιοσύνη οφείλει να είναι ιδιαίτερα προσεκτική στις αποφάσεις της και στη διαχείριση του αντικειμένου της. (Είναι;) Ως εκ περισσού σημειώνεται ότι η τήρηση της νομιμότητας στον χώρο της Δικαιοσύνης, (με την έννοια της πιστής εφαρμογής των κειμένων νόμων και διατάξεων), δεν επαφίεται στον πατριωτισμό, (ούτε εξαρτάται από τη μορφή και την ένταση της τυχόν αντίδρασης), των πολιτών αλλά σε συγκεκριμένους δημόσιους λειτουργούς. Αν οι τελευταίοι δημόσια και με τον πλέον πανηγυρικό τρόπο υπερβαίνουν κανόνες του τεθειμένου δικαίου, τι θα πράξει ο απλός, μέσος συνετός πολίτης, τη σκέψη και τη συμπεριφορά του οποίου τα δικαστήρια αναγάγουν καθημερινά σε άξονα σύγκρισης και αναφοράς;

6. Η αξιοπιστία δε της Δικαιοσύνης δεν συναρτάται μόνον με το ειδικότερο περιεχόμενο των αποφάσεων της. Η διαχείριση των δικονομικών ζητημάτων συνιστά, κατά κύριο λόγο, διαχείριση ουσίας, η οποία εκπέμπει συγκεκριμένα μηνύματα και λειτουργεί ως «κοινωνική μοντελιστική». Μάλιστα, η δικονομική επιλογή, συχνότατα, είναι σοβαρότερη από το ειδικό βάρος αυτής καθαυτής της κρινόμενης υπόθεσης. Ζητήματα χρόνου, αντιμετώπισης των δικαιωμάτων των διαδίκων, πορείας μιας υπόθεσης, διάρκειας της προδικασίας, εξέλιξης της κύριας δίκης, κλπ., συμμετέχουν ενεργά στη διαμόρφωση κλίματος εμπιστοσύνης προς τον θεσμό της Δικαιοσύνης, (ή αντίθετα το κλονίζουν). Ενίοτε δηλ. ο τρόπος της δικονομικής διαχείρισης μιας υπόθεσης καταγράφεται στη συνείδηση των κοινωνιών παρά το αποτέλεσμα της ίδιας της ποινικής δίκης.

7. Στο τεύχος υπ' αριθμ. 7 της ΠΔ, (σελ. 822), δημοσιεύεται το υπ' αριθμ. 1131/2009 βούλευμα του ΑΠ, σύμφωνα με το οποίο «δεν

δημιουργείται απόλυτη ακυρότητα λόγω παραβίασης των διατάξεων που καθορίζουν την υπεράσπιση του κατηγορουμένου, στην περίπτωση που ο τελευταίος αν και δεν κλητεύθηκε νομίμως ή και καθόλου πριν από 48 ώρες για παροχή εξηγήσεων και για εξέταση του ανωμοτί κατά το στάδιο διενεργηθείσας προκαταρκτικής εξέτασης, είχε τη δυνατότητα να προβάλλει τους υπερασπιστικούς ισχυρισμούς του στο στάδιο της ανάκρισης».

8. Ένας επιστημονικός σχολιασμός του ως άνω βουλεύματος επιτάσσει, κατ' αρχάς, (θεωρητικά και αφηρημένα), μια νηφάλια προσέγγιση. Το προφανές του σφάλματος, της τελικής παραδοχής του ως άνω βουλεύματος, επιτρέπει μια αναλόγου, όμως, είδους και ύφους νηφαλιότητα, αν αναλογισθούμε την πραγματικότητα την οποία όλοι βιώνουμε καθημερινά, (της δικαστηριακής μη εξαιρουμένης); Μήπως ανάλογη στάση συνιστά «συνενοχή»; Ο νομικός δεν μπορεί, (και δεν πρέπει), να αποδεχθεί τον ρόλο ενός τυπικού, ευγενικού, (και συνεπώς περιθωριακού), παρατηρητή της πραγματικότητας, ο οποίος περιορίζεται σε μια «ξερή» παράθεση επιχειρημάτων νομικής υφής, (ενισχυμένης με βιβλιογραφία και παραπομπές). Οφείλει να «συμμετέχει» δυναμικά, (προβολή έντονης αντίθεσης, διεκδίκηση θέσης, διατύπωση άποψης, και, γιατί όχι, ακτιβιστική δράση), για την επίλυση των προβλημάτων, και αυτή η «συμμετοχή» του, με τη σειρά της, δεν μπορεί να στηριχθεί σε εφησυχασμένη, (άρα συμπλέουσα με το εκάστοτε «σύστημα»), γραφίδα.

9. Ούτε λίγο ούτε πολύ δηλ. το παραπάνω βούλευμα θεωρεί ως άνευ σημασίας τον θεσμό της προκαταρκτικής εξέτασης, ως εκ της υπάρξεως ανακριτικού σταδίου, (τα –θεωρητικά ζητήματα- περί συγχύσεως ρόλων και αρμοδιοτήτων μεταξύ Εξουσιών –δικαστικής και νομοθετικής- με την πρώτη να εμφανίζεται εισερχόμενη στα πεδία της δεύτερης. μάλλον αφήνουν παγερά αδιάφορο τον πολίτη, τον υποστάντα την ως άνω δικονομική μεταχείριση). Εύλογο, μετά ταύτα, ως αυτό-αναδυόμενο το ερώτημα : αν με τις παρασχεθείσες εξηγήσεις

διαπιστώνονταν ότι η υπόθεση δεν ήταν επιδεκτική νομικής αξιολόγησης, (λόγω π.χ. παντελούς έλλειψης αποδεικτικών, ενισχυτικών της «κατηγορίας» στοιχείων), και αυτή αρχειοθετούνταν, θα ακολουθούσε ανακριτικό στάδιο; Θα ασκούνταν δηλ. ποινική δίωξη και θα υπήρχε η ανάγκη νέου δικονομικού, προδικαστικού, γύρου; (με ότι αυτά συνεπάγονται, όπως νέα εμπλοκή των μηχανισμών της Δικαιοσύνης, ταλαιπωρία των διαδίκων, αύξηση του κόστους και μείωση της ταχύτητας απονομής της δικαιοσύνης, κλπ.). Προκαταρκτική εξέταση και ανάκριση είναι μεγέθη απόλυτα συνδεδεμένα; Κάθε προκαταρκτική εξέταση δηλ. συνεπάγεται, (ανεξαρτήτως αποτελέσματος και συλλεγέντων στοιχείων), αυτόματα και παραγγελία τακτικής ανάκρισης; Αν όχι, τότε ποιά το νόημα ύπαρξης του θεσμού και της διαδικασίας της προκαταρκτικής;

10. Ή μήπως, (σε κάθε περίπτωση), είναι στη διακριτική ευχέρεια των δικαστικών οργάνων η παραγγελία ή μη προκαταρκτικής εξέτασης και κλήτευσης των εμπλεκομένων; Ενδοτικού δικαίου είναι το ποινικό σύστημα στη χώρα μας; Κατά βούληση δρα ο δικαστής –των εισαγγελικών λειτουργών μη εξαιρουμένων- στη δικονομική πορεία μιας εισαχθείσας υπόθεσης; Δίκην παιδείας θεσπίζονται και προβλέπονται συγκεκριμένοι δικονομικοί θεσμοί και η παραβίαση τους στερείται κυρώσεων; Με περισσή άνεση καταγράφεται στο βούλευμα, (δικαστική απόφαση, με έννομες συνέπειες), ότι διαπιστωμένη δικονομική παράλειψη των αρμοδίων οργάνων, (εξομοιούμενη με παρανομία στην αντίληψη του μέσου πολίτη. Τυχόν σκέψη- ως θεωρητικό ενδεχόμενο- περί ανάγκης ελέγχου για την ύπαρξη ή μη σκοπιμότητας στην πρόκληση της ως άνω παράλειψης θα ενεργοποιούσε αυτόματα χαρακτηρισμούς περί καχυποψίας, περί υπερβολών κλπ., οπότε τις αποφεύγουμε. Όχι ότι δεν υπάρχουν στον μέσο πολίτη, άσχετα με τη δική μας πεποίθηση), δεν έσχε αναπόδραστη συνέπεια για το υποκείμενο. Για όσους δεν το

αντιλαμβάνονται το βούλευμα, (με άλλα λόγια και στην καθ' ημέραν λεκτική σύλληψη), λέγει : *«ότι εντάξει βρε αδελφέ έγινε –προσοχή στη διατύπωση σε τρίτο ενικό, όχι δηλ. κάναμε που είναι το ακριβές- ένα λάθος, δεν χάθηκε ο κόσμος αφού...»*. Το αν η παράλειψη, (όπως προαναφέρθηκε), αποτελεί προϊόν αμέλειας ή σκοπίμου ενεργείας, (τέτοιες εποχές κάτι ανάλογο δεν φαντάζει εκτός πραγματικότητας), δεν αφορά το παρόν σημείωμα αφού ανάλογοι θεωρητικοί προβληματισμοί εγείρουν πλείστα όσα άλλα προβλήματα, συναρτώμενα με φιλοσοφικές διαστάσεις της έννοιας του δικαίου. Η επισήμανση καταγράφεται, απλώς, προς ανάδειξη της σοβαρότητας, (και των συνεπειών), κάθε δικαστικής κρίσης.

11. Ας πάμε ένα βήμα παραπέρα : αν δηλ. ερωτηθεί ο συνήγορος για την αξία και την υποχρεωτικότητα μιας προκαταρκτικής εξέτασης τι θα απαντήσει στον εντολέα του ότι : *«μην ανησυχείς, δεν αξίζει να εμφανιστεί και να παράσχεις εξηγήσεις. Αν ασκηθεί ποινική δίωξη πηγαίνεις στην ανάκριση»*; Μια δογματικά συνεπής, με τη λογική του παραπάνω βουλεύματος, απάντηση θα όφειλε να έχει ακριβώς το ως άνω απαξιωτικό περιεχόμενο για το δικονομικό μας σύστημα. Διαφωνεί κανείς; Και πάλι ευπρόσδεκτος ο αντίλογος.

12. Τυχόν διατύπωση επιχειρήματος ότι ο νόμος δεν προβλέπει ρητά στις περιπτώσεις απολύτου ακυρότητας την παράλειψη νόμιμης κλήτευσης του ενδιαφερομένου στα πλαίσια της προκαταρκτικής, έχει πλείστες όσες απαντήσεις-αντικρούσεις, από το γεγονός ότι ο οιονεί απολογούμενος έχει όλα τα δικαιώματα του κατηγορουμένου, (εξομοιούμενος, ουσιαστικά, με τον τελευταίο), ότι η διάταξη του άρθρου 171 ΚΠΔ προβλέπει, πρωτίστως, και την παραβίαση των δικαιωμάτων υπεράσπισης του κατηγορουμένου, ότι το άρθρο 6 της ΕΣΔΑ, υπερνομοθετικής ισχύος καλύπτει... κλπ.

13. Υπάρχει αντίλογος στα ως άνω, ότι δηλ. δεν προβλέπεται απόλυτη ακυρότητα; Τότε όφειλε το Συμβούλιο να μην διαλάβει στην αιτιολόγηση της απόφασης του τη μη στέρηση των δικαιωμάτων του κατηγορουμένου. Αφού δεν υπάρχει απόλυτη ακυρότητα σε περίπτωση παραβίασης των δικαιωμάτων του οιονεί κατηγορούμενου στο στάδιο της προκαταρκτικής, προς τι η αναφορά ότι τελικά δεν υπήρξε παραβίαση αυτών και ότι υφίστατο στάδιο ανάπτυξης των ισχυρισμών του; Αν δηλ. δεν ακολουθούσε ανάκριση θα υπήρχε παραβίαση, (λογική συνέπεια). Ουσιαστικά δηλ. και το βούλευμα αποδέχεται ύπαρξη ακυρότητας, την οποία υπερβαίνει με την επίκληση του σταδίου της ανάκρισης. Η εσωτερική αντίφαση του βουλεύματος προφανής.

14. Το ίδιο το βούλευμα δέχεται ότι, όταν ασκηθεί η ποινική δίωξη χωρίς προηγούμενη διενέργεια προκαταρκτικής εξέτασης ή προανακριτικών πράξεων, τότε επέρχεται απόλυτη ακυρότητα. Η διενέργεια της προκαταρκτικής εξέτασης δεν περιλαμβάνει κλήτευση του υπόπτου και παροχή εξηγήσεων; Τι είδους διενέργεια προκαταρκτικής συντρέχει αν δεν εξεταστεί ο ύποπτος; Αν, π.χ. υπάρξει μια ανώνυμη καταγγελία και μόνο περιεχόμενο της προκαταρκτικής είναι η εξέταση του φερομένου ως υπόπτου, η παράλειψη της κλήτευσης του σηματοδοτεί ολοκλήρωση της προκαταρκτικής; Αρκεί δηλ. μόνον η αφηρημένη παραγγελία για τη διενέργεια προκαταρκτικής εξέτασης, (χωρίς καμία ειδικότερη πράξη), για την άμεση άσκηση ποινικής δίωξης; Πως ολοκληρώνεται η προκαταρκτική, η οποία μπορεί να ενεργοποιήσει τη δυνατότητα άσκησης από τον εισαγγελέα ποινικής δίωξης; Η εσωτερική αντίφαση του βουλεύματος και πάλι προφανής.

15. Το γεγονός ότι δεν κλήθηκε αρμοδίως ο φερόμενος ως ύποπτος να παράσχει εξηγήσεις στα πλαίσια της προκαταρκτικής μήπως ενεργοποιεί πειθαρχικές ευθύνες σε βάρος του αρμοδίου οργάνου; Ερωτάται, μήπως; Διότι διαφορετικά μη υπαρχούσης ακυρότητας, μη

υπαρχούσης πειθαρχικής ευθύνης, το συμπέρασμα –υπό τον τύπο ερωτήματος- αναμενόμενο : κατ' αυθαίρετη επιλογή του εκάστοτε αρμοδίου και η παραγγελία προς διενέργεια προκαταρκτικής και η διαμόρφωση του περιεχομένου αυτής; Αυτά προβλέπονται στον νόμο; Καταλογίστηκαν αυτές οι τυχόν υπάρχουσες ευθύνες; Τις αναζήτησε το βούλευμα; (δια της γνωστής νομίμου οδού και συνεπώς μη σπεύσει να διαμαρτυρηθεί κανείς ισχυριζόμενος ότι δεν αποτελεί περιεχόμενο ενός βουλεύματος η αναζήτηση πειθαρχικών ευθυνών), ή είχαν ήδη καταλογισθεί; Ο πολίτης, ο υποστάς την παράνομη, (=παρά τον νόμο), δικονομική μεταχείριση, όπως και κάθε απλός πολίτης, μέσος συνετός άνθρωπος, (εκ του βαλαντίου του οποίου χρηματοδοτείται αποκλειστικά η ελληνική Δικαιοσύνη), οφείλει να γνωρίζει.

16. Τυχόν επιστράτευση νομικής ορολογίας για την ανάδειξη του προφανούς, τυχόν επίκληση βιβλιογραφίας και παραπομπών, μπορεί να συνιστά «πολιτικά ορθή» πράξη αλλά, (στην ουσία), ανάλογη τακτική εμφανίζεται, (και είναι), στα όμματα αυτών στην αναμονή των οποίων απευθύνεται το Δίκαιο, (για τους οποίους υπάρχει και θεσπίστηκε και με την έγκριση των οποίων διαμορφώθηκε), ως άλλη μια ενδο-νομική επιστημονική διάσταση απόψεων. Το ζήτημα, όμως, είναι καθαρά πολιτικό και εκφεύγει των ορίων μιας επιστημονικής προσέγγισης : ποια η ποιότητα της απομενόμενης δικαιοσύνης σήμερα στη χώρα μας;

17. Η ανεξαρτησία της Δικαιοσύνης αναφέρεται και αφορά (από) και (σ)τις άλλες Συνταγματικά θεσμοθετημένες Εξουσίες και όχι στην αποκοπή της από το λαϊκό έρεισμα. Έχετε αναρωτηθεί πως ελέγχεται, θεσμικά, (και εδώ απαιτείται επιστημονικά τεκμηριωμένη απάντηση, την οποία αναμένουμε), η Ελληνική Δικαιοσύνη από τον λαό, εν ονόματι του οποίου εκδίδει αποφάσεις; Τα περί αυτό-ελέγχου και αυτό-αξιολόγησης τα επικαλούνται και άλλα τμήματα της κοινωνίας, (όπως π.χ. εκπαιδευτικοί, πανεπιστημιακοί), πλην όμως αφενός μεν δεν γίνονται

αποδεκτά, (άλλο η δυνατότητα κατοχύρωσης ελεύθερης έκφρασης και άλλο η ύπαρξη θεσμικού ελέγχου, η οποία αποτρέπει τη δημιουργία στεγανών στα πλαίσια δημοκρατικού πολιτεύματος), αφετέρου δε κανείς, (ούτε οι θεσμοί), στα πλαίσια μιας οργανωμένης κοινωνίας δεν είναι, (και δεν μπορεί να είναι), αυτονομημένοι από τη λαϊκή βούληση. Για την ποιότητα των ανεξέλεγκτων και αυτό-αξιολογούμενων θεσμών η παραπομπή στο επίπεδο του ελληνικού εκπαιδευτικού συστήματος δίδει την απάντηση.

18. Η ποιότητα της απονεμόμενης δικαιοσύνης κρίνεται ελευθέρως, επιδοκιμάζεται και κατακρίνεται, (αναλόγως). Η θεσμοθετημένη ανεξαρτησία του κρίνοντος εξικνείται μόνον εντός του εκάστοτε νομοθετικού πλαισίου. Απάντηση από τα θεσμικά όργανα της Ελληνικής Δικαιοσύνης δεν αναμένουμε, (όχι γιατί η τελευταία δεν προλαβαίνει επειδή διαρκώς αυτό-συσκέπτεται, αυτό-ελέγχεται και αυτό-καθαίρεται, και δεν έχει χρόνο, όπως έλεγε παλαιός συνάδελφος. Άλλωστε ανάλογος υπαινιγμός, ως άδικος θα ακύρωνε τις προσπάθειες πολλών καλών δικαστών), διότι, όπως όλες οι επαγγελματικές τάξεις στη χώρα αυτή, αφενός μεν εξωραϊζει μόνιμα την κατάσταση, (στα του οίκου της), αφετέρου δε απορρίπτει κάθε κριτική ή αντιμετωπίζει την κριτική ως «ταξική ή συντεχνιακή» εχθρότητα.

19. Αν παρά ταύτα υπάρξει αντίδραση ας απαντηθεί, παράλληλα πόσες προκαταρκτικές διενεργήθηκαν, π.χ. στο τελευταίο έτος, πόσες εγκλήσεις ή μηνύσεις αρχειοθετήθηκαν, και πόσες αθωωτικές αποφάσεις ακολούθησαν, (γνωστή η διαφορά ενδείξεων και αποδείξεων, και συνεπώς και πάλι μη σπεύσει κανείς να διαμαρτυρηθεί), έτσι ώστε να αξιολογηθεί αν ο θεσμός της προκαταρκτικής είναι διακοσμητικός ή και άχρηστος.

20. Η εναπόθεση των ελπίδων στην επόμενη Συνταγματική αναθεώρηση, (ελπίζουμε σύντομα), προβάλλει ως μόνη διέξοδος. Μέχρι

τότε και σε περίπτωση μη ενεργοποίησης, (παράλειψης ή παράκαμψης), ενός ρητά προβλεπόμενου ως υποχρεωτικού δικονομικού σταδίου, να ελπίζετε, (επικαλούμενοι –και προσευχόμενοι συνάμα- τα Θεία), στην ύπαρξη ενός επόμενου. Η ελπίδα πεθαίνει πάντοτε τελευταία. Και στη δικονομία και στην ουσία. Στην Ελλάδα όπου τα πάντα μπορούν να συμβούν. Δυστυχώς. Το θα εξηγήσει ο μάχιμος δικηγόρος στον εντολέα του και το τι θα πιστέψει ο τελευταίος –αν συμβεί κάποια παράλειψη, όπως η προαναφερθείσα- είναι ένα άλλο τεράστιο θέμα, με άμεση αντανάκλαση στην εικόνα της Ελληνικής Δικαιοσύνης, (νοουμένης ως συνόλου και αφορώσας όλους τους επιμέρους εμπλεκόμενους φορείς, ημών των συνηγόρων μη εξαιρουμένων). Όλα, όμως, αυτά είναι ψιλά γράμματα ...

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ ΚΟΝΤΑΞΗΣ

Δικηγόρος, Δ.Ν.